

[מעשה דאותו ואת בנו]

[פרק א] בבית שני בימי טבריאנוס קיסר ובימי הורודוס השני מלך ישראל אשר הרשיע לעשות כנראה ביוסיפון בימים ההם נמצא איש מזרע בית דוד ושמו יוסף פנדריא והיה אליו אשה ושמה מרים והאיש ההוא ירא ה' והיה תלמיד ר' שמעון בן שטח והיה שכנו של יוסף הנזכר רשע אחד ושמו יוחנן הרשע עברייך נואף ומרים היתה אשה יפת תאר ונתן יוחנן הרשע את עיניו בזאת האשה לשכב עמה וכן היה תמיד רודף אחרי הצנועה שלא תרגיש בדבר וכן היה הענין בחדש ניסן ביציאת חג הפסח במוצאי שבת בחצי הלילה לפי שקם יוסף הנזכר והלך לבית המדרש מה עשה זה הרשע השכים את עצמו ועמד סמוך לפתח הבית ואחר צאת יוסף הנזכר נכנס הרשע בבית ומצא מרים שוכבת ונבדלת מבעלה שהיתה בנדתה קם זה הרשע ושכב עמה והיתה צועקת במשיכה וחשבה שהוא בעלה ואומרת אדוני הלא ידעת שאני בנדתי וטמאה אני סוד מעלי ואל תעש נבלה הזאת ואל תכעיס ה' סוף הרשע שכב עמה ונתעברה ממנו והלך הרשע לדרכו וחזר ורצה לשנות הענין בעבירה ותאמר לו מרים רשע אין אתה מתבייש מהשי"ת ומתורתו הקדושה ולא די לך שבאת עמי פעם אחד ועתה הנך חוזר פעם אחת והענייה חושבת לדבר עם בעלה יוסף והרשע הלך לדרכו חוץ מהבית והאשה מצירה ובוכה ומכה על פניה מכות גדולות ובעלות השחר בא יוסף הנזכר לביתו ומצא זונתו בוכה ומקוננת ומכה על פניה ואמר לה בעלה מה לך ומי עשה לך הרעה הוואת ותאמר לו אוי נא לנו ואוי אמי שילדתני ואוי לך שעברת עבירה חמורה הזאת להיותך יודע כי נידה אנכי ובאת עלי הלילה הזאת ב' פעמים בלתי יראת ה' כאחד מעמי הארצות הרשעים הנמורים מה לך ליום הדין ומה לך לעשות דבר שלא עשית מימך כי מנהגך לא היה כן מה הוא השגעון שבא לך בלילה הזה לבא עלי ב' פעמים ענה יוסף בעלה ואמר לה מה לך שוטייה כי לא באתי עליך לא פעם ולא פעמים שמא ראית חלום והרהרת שאני הוא שתוקי ואל תדבר עוד בדבר הזה ויוסף הנזכר הבין הדבר הרע הזה שאירע לה והבין ששכנו עשה הדבר הזה וידאג ויאמר בלבו מה יעשה ועלה בדעתו להניחה והלך ביום ההוא לפני ר' שמעון בן שטח רבו ויגד לו את כל אשר קרהו עם אשתו והאיך חושב על יוחנן הרשע שעשה המעשה הזה א"ל ר' שמעון רבו בני יודע אני שאין לך עדות בדבר שתוק ושמה יצא הרשע פעם אחת והזהר עליו בעדים וכתוב היום לזכרון וכן עשה יוסף והשטן בלבל דעתו של הרשע ולא חזר עוד אמר יוסף אם אעמוד פה יהיה לי לבושה ולחרפה כי יוכל להיות שנתעברה ויודע הדבר בהיותה אצלי ועקרה היא ולא ילדה זמן הרבה ואהיה לבוז ולחרפה ואז המות יותר טוב לי ועוד נאסרה עלי מכאן ולהלאה מה עשה יוסף דבר יום א' עם רבו כל מה שבלבו לעשות ואמר רוצה אני ללכת לבלב ולעמוד שם כל הימים ויאמר לו רבי בני לך לשלום וילך יוסף לבלב.

פרק ב לקץ הימים יצא קול בעיר כי מרים אשת יוסף מעוברת וכן היה הדבר כי ילדה מרים בן ותקרא שמו יהושע על שם דודו אח אמו וימולו אותו בשמנה ימים ומרים חושבת לעולם שהוא בן בעלה יוסף ויוחנן הרשע גילה הדבר ואמר לכל העולם הנער הזה בני הוא כי כך וכך היה המעשה וכך עשיתי אותו עם מרים באיסור אשת איש ובאיסור נדתה וכל העם היו מרננים במעשה הזה והיא לא יודעת דבר מן המעשים האלה וכשנתגדל הנער שמה אותו בבית המדרש ללמוד התורה והממזר הזה פקח והיה לומד ביום א' מה שלא היה לומד אחר בכל השנה ועל כן אמרו רז"ל ממזרים פקחים הם וכ"ש זה שהיה ממזר ובן הנידה ויוסף בעלה של מרים היה בבבל רחוק מירושלים שני חדשים ולעולם לא שאל בעבורה ולא הודיע לשום אדם ענינו ולשם עמד כל הימים והוא היה מדבר בחכמה כל כך שלא היה חושב לכלום לרבו ולא לחכמי ישראל.

פרק ג לקץ שלשים שנה היה ר' שמעון בן שטח בשוק ושני חכמים עמו זמנהג תלמידי חכמים כשרים כשהיו עוברים לפניהם התלמידים היו כורעים ומשתחוים לפניהם ומכסים פניהם מפני כבוד רבם וזה יהושע הממזר עבר לפני ר' שמעון ולפני החכמים בקומה זקופה כאיש נבל בליעל והיה הולך למדרש הגדול שבטבריה ואחר שעבר זה הממזר מפניהם אמר א' מן החכמים זהו ממזר אמר השני ממזר הוא ובן הנידה והממזר הלך לדרכו וכמו שעשה ביום הזה כן עשה ביום [השני] וכמו כן אמרו החכמים עליו ממזר הוא אח"כ הלך רבו למדרשו והיה לומד לתלמידיו במסכת נזיקין ויבא הממזר בבית המדרש והתחיל להורות הלכה לתלמידים ענה א' ואמר לו לא כן למדת כל המורה הלכה לפני רבו חייב מיתה והנך מורה הלכה לפני רבך כאיש ממזר ובר נידה ענה הרשע בעזות פנים אתם הרשעים ילידי שקר בני זנונים שאתם רואים ספר ואיניכם יודעים מימין ומשמאל ולא מי הוא הרב או התלמיד ולא מי הוא צדיק או רשע ולא מי הוא חכם או עם הארץ ואם יש בכם דעת תאמרו לי מי היה יותר חכם ממשה או יתרו אם תאמרו לי משה אתם אומרים עדות שקר כי משה למד מיתרו דרך ועיצה טובה ואם תאמרו יתרו היה חכם ממשה נתבטלה גדולתו של משה ונפסדה נבואתו שאמר עליו הכתוב בכל ב[י]תני נאמן הוא ולא קם נביא עוד בישראל כמשה פה אל פה אדבר בו כששמעו החכמים שכך אמר הממזר קמו כל החכמים ונקבצו יחד ויספרו להם המרד והכפירות שהיה אומר זה הממזר והסכימו כולם ואמרי חייבים אנחנו לחקור ולפשפש עליו מי הוא אביו או אמו ומה משפחתו ומה שמועתו באר היטב להוציא הדבר לאמתו.

פרק ד ונגלה המעשה הזה לעיני העם והיו אומרים כך שמענו על אמו שזנתה תחת בעלה והולידה הרשע מן יוחנן הנואף ואישה מפני הבושה ברה ואין אנו יודעים ממנו דבר אז שלחו כל החכמים בעד אמו ותבא לפניהם וישאלו אותה מי את ובת מי את והיא אמרה ממשפחת דוד המלך אני ויאמרו לה מה שמך ותאמר מרים שמי ומי הוא בעלך ותאמר יוסף בן פנדריא

אנה הוא אמרה בחו"ל שנים שנפרד ממני ולא ראיתיו עד הנה אמרו לה הנער הזה בן מי הוא אמרה בני הוא כי לקץ שלשה חדשים ונתעברתי ממנו יצא והלך לו ולא ראיתיו עוד אמרו החכמים לה מעידים על זה הנער שהוא ממזר ובר נידה אז זכר רבי שמעון בן שטח ואמר שמעוני אחי מה שאני רוצה לגלות אתכם על ענין זה וכך היה הדבר ואמר אמת דבריה כי לי שנה הוא שבא לפני יוסף בעלה והיה הוא לומד לפני הלכה ויספר לי כי לילה א' קם ובא לבית המדרש והיה שכינו יוחנן הנואף וכשידע שיצא יוסף מביתו והלך לבית המדרש מיד הלך זה יוחנן ושכב עם זאת האשה פעם אחת ושתיים והיא היתה בנידתה ולא ידעה שהיה יוחנן וחשבה שהיה בעלה יוסף וכשבא יוסף מבית המדרש ומצא אשתו מקוננת ובוכה ומכה על פניה ואומרת אוי לי ווי לי ושאל לה בעלה מרים למה תבכה ולמה ירע לבבך ותען ותאמר איך לא אבכה ולא אצעק ולא אהרוג את עצמי כי התעללת בי בהיות(ה)י] טמאה בלילה הזאת פעמים כאיש כופר בעיקר ואז יוסף הנזכר (ש)הבין הענין כי יוחנן הרשע עשה זה המעשה כי שם עליה עינו שהיתה בעלת חן ויפה וראיתי רצון יוסף הנזכר שהיה בדעתו לילך לבבל ולברוח מפני הברושה והאיסור וכן עשה הלך ולא חזר עוד אמרה מרים רבותי כן היה הדבר וכן עבר המעשה ועד הנה לא ידעתי ולא נגלה לי הענין הזה ירא ה' וישפוט כי הוא יריב ריבי וידין דיני כי מעולם לא בהר[ה]ור ולא במחשבה עלה על לבי לעשות עבירה כזאת ונחשבתי להיות נקיה ועתה נמצאתי טמאה ובעלי נפטר ובני ממזר אוי לי אז אמר ר' שמעון בן שטח לאותה הענייה אכן את נקייה אז תפשו את יוחנן הנואף והרגוהו על דבר המעשה שעשה והודה בפני ב"ד כל המעשה ועל כן אחז"ל הודאת פיו בפני ב"ד כמאה עדים בשטר ובכן הסכימו כל החכמים להרוג את יהושע הממזר בחנק מפני שהיה מורה הלכה לפני רבו ומדבר דברים כלפי מעלה ואז החרימו חרם בישראל שלא יקרא שמו יהושע אלא ישו כלומר ימה שמו וזכרו וכן קראוהו משם ואילך בזה השם.

פרק ה וכששמע שנתפרסם הדבר שהיה ממזר ובר נדה ושזנתה אמו תחת בעלה ושחיבו אותו חכמים מיתה רעדה אחזתה ומיד ברח מטבריה לישראל ומרים נשארה בביתה ושלחו לבבל לדעת אמיתת הדבר מפי בעלה ונודע כי על זה הלך לבבל בימים ההם היתה כל הארץ תחת ממשלת הילינה מלכה אשת קושטנטין ומה עשה הממזר הנל נכנס לבית המקדש והיה שם אבן השתיה ופרושה שתיה ר"ל ששת יה אותה והיא האבן שנסך עליה יעקב אבינו ע"ה שמן המשחה והיו בה הקוקות אותיות שם המפורש וכל מי שיודע סודו יוֹ ל לעשות כל חפצו והממזר הזה היה יודע סודו וחכמי ישראל היו מתיראין מאד שלא ילמדו אותה בחורי ישראל ויעשו מעשים אשר לא יעשו ועשו תקנה לדבר בדרך תבונה שתי אריות מנחשת והיו תלואים על שתי עמודי ברזל נגד שער בית המקדש ואם נכנס אחד ללמוד האותיות ביציאתו מיד שוכחם ואם היה כותבם על קלף לא יניחוהו לצאת מה עשה הממזר הזכיר האותיות על יריכו וקרע אותה בלי כאב ושם הקלף כתוב בתוך יריכו ואחז הזכיר עוד האותיות ושם העור למקומו וכצאתו שאגו האריות לפניו ושכח מה שלמד אמנם הקלף עמד במקומו וקרע פעם אחרת יריכו והוציא הקלף ולמד האותיות בטוב ובחן לעשות ולפעול בינו לבין עצמו ופעל ועשה כל חפצו.

פרק ו וכשראה שהיה ידו בהן הלך וקבץ שלש ועשרה בחורים טובים מגדולי ישראל ומשכילים ודרש להם ואמר הלא ידעתם שהכתוב אומר כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא ומלת ישראל ר"ל איש ראה אל ואני הוא זה שמי ישו ממלת יש ואתם שלש מאות ועשר בחשבין יש ר"ל אתם עתידים להנחיל אוהבי יש אם תאמינו לי ואם תלכו אחרי ותדעו ותאמינו כי אני אני הוא בן אלוי"ק וידעתי שנתקבצו חכמי ישראל וגזרו עלי מיתה והעידו שאני ממזר ובר נדה ואיני חושש לדבריהם כי יש לכם לדעת כי אני נבראתי בעולם במצות אבי שבשמים וכל מה שנבאו הנביאים על משיח אני הוא והנה לכם ראיה שאמר עלי ועל אמי ישעיה הנה העלמה הרה ויולדת בן וקראת שמו עמנואל ואמי נתעברה מה' ועשה אותי בבטנה והיא ילדה אותי ואל תתמהו על הדבר הזה כי קודם בואי לעולם נתנבא עלי ועל אמי הנביא ישעיה ועלי אמר רני ושמחי בת וציון כי הנני בא ושכנתי בתוכך וכו' ונלוו גוים רבים והיו לי לעם וכו' ותמצאו עוד ראיה אחרת איך ה' שלחני וילדתני בספר תהילים שעשה זקני דוד ע"ה ברוח הקדש כשאמר אספרה אל חוק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך והיה לכם לראיה שילדני ה' בלתי תשמיש מטה אלא רוח נכנס בבטן אמי ככתוב כי הנני בא ושכנתי בתוכך וכו' ובעבור שנתעברה אמי ברוח הקדש קורין אותי בני ישראל ממזר ודעו וראו כי אמי היתה מאורסה ליוסף והיה חכם גדול ויודע דעת עליון ובעבור שראה באשתו שהיתה עתידה להוליד בן זה הניח אמי והלך לבבל זה לי שנה ולא נגע בה מפחדו ומתקבצים חכמי ישראל בכל יום לדבר עלי דברי הבל ואיני תמה מזה כי כן היה עתיד להיות כפי מה שאמר זקני דוד ע"ה למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק ננתקה את מוסרותימו ונשליכה וכו' ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו והנה וממזר הזה כאלו עשאו עלי דוד מתחילתו ועד סופו אמר למה רגשו גוים ולאומים לדבר דברי ריק ואומר אני נסכתי מלכי כלומר ואני נמשחתי למלוך על ציון כי שם תהיה קדושתו וענין יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו כלומר על שאני משוח ממנו והנם חושבים עצות רעות וכולם נהפכו עליהם לרעה שעליהם יתקיים מה שאמר זקני דוד ע"ה תרועם בשבט ברזל ככלי יוצר תנפצם הם אומרים עלי שאני בן ממזר ואני בן אלוי"ק קוראין אותי בן הנידה ואני בן הקב"ה אמי לא זנתה עם שום אדם בעולם ולא נתעברה אלא מה ועל כן קראוהו מרים אל תקרי מרים אלא מרי"יה והם ממזרים שכך אמר הנביא עליהם בני זוננים המה ואם תלכו בדרכי לשמור מצותי אתם תהיו עמי בג"ע ובמחצתי אז אמרו לו הבחורים אם אתה זה שאתה אומר לנו הראה לנו אות או מופם אמר להם הממזר מה אות תבקשו ממני אמרו לו עשה שיעמוד הפיסח אחד

שמעולם לא הלך על רגליו מיד הלכו והביאו פיסח לפניו והזכיר עליו שם המפורש ושם ידו עליו ונתרפא כשראו הבחורים האותות האלה השתחוו לפניו ורבים האמינו בו.

פרק ז וכשראו בני ישראל שהיו מאמינים בו קצת מעמי העולם עשו עיצה ביניהם לתפשו ותפשו אותו ויוליכוהו לפני המלכה הילינית אשת קושטנטין אשר נשאר הממשלה בידה אחרי נבוכדנצר מלך בבל וזה היה קודם חברן הבית ע' שנה וכן אמרו לפני הילינית המלכה גבירתה המלכה זה האיש שמו ישו (ו) הוא ממזר ובידו כשפים גדלים ומטעה בהם את העולם ומטעה ישראל באמרו כי הוא משיח וחייב מיתה ולכך תפשוהו להביאו לפניך לעשות בו דין ומשפט כי בן מות הוא אז פתח ישו את פיו ואמר גבירתי המלכה אלו הם הרשעים ועליהם אמר זקני דוד ע"ה עד מתי רשעים יעלוזו ועוד אמר מי יקום לי עם מרעים מי יתיצב לי עם פועלי און ולך לדעת כי הם ודבריהם שקר וכזב ולולי שיש להם כוח היו מחריבים את העולם ואם היה להם כח עלי כאשר יש לי עליהם עתה היו עושים לי אברים אברים ולך לדעת גברתי כי אני בן אלו"ק ולא כשפני וכן תמצא כתוב וכן ניבא עלי ישעיה הנביא ויצא חוטר מגווע ישי ונצר משרשיו יפריה ותדרוש ותחקור ותמצא כי אני מזרעו ומשרשיו ותשמור מעצתם שכן כתב זקני דוד ע"ה אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים אז ענו לה החכמים ואמרו גבירתא המלכה חלילה לך להאמין לדבריו כי בדין היה לו להיות רוחני ולא גשמי ועליו אמר הכתוב אשרי האיש כי האיש עולה לחשבון ישו שמלת ישו ר"ת שלו ימח שמו וזכרו ועל הדין ראוי למחות שמו מן העולם ואנו מודים שהוא איש ועליו אמר הכתוב ארור האיש אשר יעשה וכו' ואם הוא נביא הרי נאמר והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמוע אל הכוהן וכו' וזהו ממזר ובן הנדיה ולא בן אלו"ק וחייב ד' מיתות בית דין המלכה שמעה דבריהם ואמרה בתורה שלכם כתוב על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר ימין ושמאל ובמקום אחר אומר והכה ארץ בשבט פיו וברוח שפתיו ימית רשע וכתוב עוד בימיו תושע יהודה וישראל ישכון לבטח ענה ישו ואמר אני הוא אני אמית ואחיה כי זהו אות יותר גדול ששום משיח לא יוכל לעשות זה האות אז המלכה נבהלה ושלחה עמה שלוחים נאמנים לראות היאך הוא מחיה מתים והלכו לקברות גוים ולקברי ישראל והיו מוציאים פגרי מתים מהקבר והזכיר הממזר עליהם את שם המפורש והחיה אותם והביאום לפני המלכה חיים וכשראתה המלכה כך האמינה את כל דבריו שהוא אלו"ק אז שלחה אחרי חכמי ישראל וירקק בפניהם ותבז אמונתם בלבה ועלה בדעתה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים ח"ו והיו כלם מכלמים ובושים מלפניה והיה עת צרה לישראל והיו מתקבצים ונאספים עליהם תלי תלים בכל יום והיה מחלוקת גדול בישראל וביניהם אלו אומרים בכה ואלו אומרים בכה והיו נוטים אחרי ההבל רובם אחרי זאת אמר ישו למלכה תשארי בשלום וברכת אבי שבשמים תבא עליך וגם ברכתי ואני רוצה לילך לגליל העליון כי כן צוה לי אבי שבשמים ותאמר המלכה ברכתך תבא עלי לך ובא.

פרק ח מיד הלך יש"ו לגליל העליון וכשראו היהודים שיצא יש"ו מלפניה באו לפניו ואמרו גבירתא המלכה יש לך לדעת כי האיש הזה עושה מעשה כישוף ומרוב ידיעתו בכשפות עושה מה שעושה ו[מ]טעה את הבריות ולכן ברח מלפניך מיד שלחה המלכה פרשיה ושלוחיה רבים להביאו ומצואוהו שהיה יושב ומטעה את העולם בגליל העליון והוא אומר להם אני בן אלו"ק וטרם בואי לעולם אמר עלי זקני דוד ע"ה ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך והשלוחים בראותם כי כל מעשיו הבל ותעתועים רצו לתפשו ולהוליכו לפני המלכה ולא הניחום אנשי גליל העליון והתגרו בם מלחמה אך אמר להם ישו אל תלחמו עם המורדים האלה עליהם נאמר ממרים הייתם עם ה' וממרים תהיו והמלכה ראתה שהייתי עושה במצות אבי שבשמים ואלו האותות שאני עושה מצילין אותי ואם איניכם מאמינים שאני בן אלו"ק תביאו לי צפורים של טיט וכן עשו והזכיר עליהם את ה[שם] המפורש וחיו ועמדו על רגליהם והיו פורחים באויר ועם כל זה לא האמינו לו ומה היו עושים כדי להבחין כל אחד ואחד עושה צורות בביתו שור ושה ותרנגולים וחמורים ובהבות ועופות של טיט והיו מוליכים אותם לפניו והחיה אותם בזכרו את השם וכשראו כל המעשים האלה אותם הרשעים והפריצים היו כורעים ומשתחוים לפניו ונופלים על פניהם ארצה והאמינו בו עוד גזר יש"ו לפריצים ולרשעים שיקחו אבן גדולה של רחים וישליכו אותה למים ויעשו כן והזכיר עליה את ה[שם] והעמידה על פני המים כקליפת אגוז והוא עלה עליה וישב בה והלך על המים במרוצה כמרוצת הסוס ביבשה וכשראו הפריצים נבהלו מאד אמר להם יש"ו לכו אתם ביבשה ואני אלך ביים ותגידו לגבירתכם המלכה את אשר ראיתם בעיניכם ונשאו הרוח והלך ביים והשלוחים חזרו ביבשה למלכה ויאמרו עשינו כל אשר צויתנו וראינו בעינינו אותות ומופתים כאלו ויאמרו לה כל אשר ראו.

פרק ט ויש"ו בא על הרחיים ביים כקליפת אגוז ותבהל המלכה ותתמה תמיה גדולה ותשלח לקבוץ את כל חכמי ישראל והזקנים ותאמר להם הלא אמרתם כי יש"ו בכשוף עושה מה שעושה שמעו האותיות והמופתים אשר עשה והחדושים אשר חדש בשל יום תמיד ואני מעידה עליו כי אינו יש"ו אלא בן אלו"ק ענו הזקנים ואמרו לה גבירתא המלכה אל תכסה עליו ואל תפן אחרי מעשיו הרעים ואל מעשה הכשפים כי כל מה שאמרנו עדיין אנו אומרים שהוא ממזר ובר נידה והוא מכשף והלא כתוב בתורה כי יקום בקרבך נביא או חולם חלום ונתן לך אות או מופת לא תשמעו אל דברי הנביא ההוא או אל החלום ההוא כי מנסה ה' אתכם לראות הישכם אוהבים את ה' ואם בן אלו"ק הוא כמו שאומר יתחבר נא עמנו ונגלה חרפתו ובראות המלכה שהיו מחזיקים בדברי חכמי ישראל נגדו מיד שלחה אחר יש"ו שרצונה היתה לדעת אמיתת הדבר ושלחה

לו שלוחים גדולים להביאו בכבוד וכן בא עמהם ובאו עמו פריצים רבים והמאמינים בו וקודם שהגיע י"שו לפני המלכה נתיעצו חכמי ישראל והזקנים יחד ואמרו כל מה שהוא עושה עושה אותו בכח שם המפורש נבחר לנו איש משכיל ובחור ונכנסהו לאבן שתיה אשר שם המפורש חקוק וילמד ה[שם] גם הוא ויעשה גם הוא מה שיש"ו עושה נגד הילינית המלכה ויבחרו איש משכיל ובחור ושמו יהודה אסקריוטו שהיה פקח גדול וחרף ויאמרו כך וכך תעשה והכניסהו לאבן השתיה ולמד שם המפורש וכתב על הקלף וחתך את בשרו וישם את הקלף תוך בשרו ותפרו ואחר שיצא הוציא מבשרו ולמדו היטב והיה עושה גם הוא בכחו כל רצונו והנה יש"ו בא לפני המלכה עם תשמדין מיד הושיבוהו המלכה לפניו ועשתה לו כבור גדול ולסיעתו ואמרה אשריכם אשריכם שנכנסה רוח הקדש בכם ומיד שלחה אחרי חכמי ישראל וזקניהם וכן באו לפניו ועמהם יהודה אסקריוטו וכשראה יש"ו את הזקנים התחיל לומר למלכה ידעו תדעו כי זקני דוד ע"ה אמר על זה העת כי סבבני כלבים עדת מרעים הקיפוני הגיע הקץ ונתקיים הנבואה הנה באו האנשים הרשעים האלו ועדין הנביא אומר עלי אל תירא מפניהם כי אתך אני נאם ה' להצילך וכשהגיעו זקני ישראל לפני המלכה ועתהם יהודה אסקריוטו בא יש"ו והתחיל לדבר נגדם והם נגדו אחרי רוב הדברים ראה יש"ו עצמו בדוחק גדול התחיל לומר עלי נתנבא זקני דוד כי יקחני סלה ועתה הוא קורא אותי ואני רוצה לעלות השמים מיד כשגמר לומר דבריו הרים יש"ו זרועותיו ככנפי נשר ופרח בין השמים ובין הארץ והיו כל בריות רואים ותמהו ממנו כיון שראו כל ישראל כך מיד נבהלו ואמרו החכמים ליהודה סקאריוטו עבוד ה' ותעלה אחריו והורידהו והשפילהו ותטנפהו במי רגלים ולא ישוה לו דבר כל ידעתו מיד עשה יהודה סקאריוטו את מאמרם ועלה אחריו ולכלכו וטנפו במשכב זכור והפילו לארץ וקודם שטנפו לא היה להם יכולת זה על זה מפני שזה היה השם עד שטנפו בשכב זכור וכיון שטנפו ונפל הזרע על יש"ו הרשע נטמאו שניהם ונפלו לארץ שניהם כאחד וכל חכמי הגוים יודעים סוד זה וכופרין אותו ומקללים ומחרימים יהודה אסקריוטו וכשיש להם קטטה זה עם זה ומריבה ביניהם אומרים זה לזה יעשה לך כמו שעשה יהודה סקאריוטו ליש"ו מיד הפסיד יש"ו כל כחו מצד הטומאה שטמאהו יהודה וברחו ממנו האותיות של שם המפורש וכשראו ישראל שלא היה לו כח לעשות עוד שום דבר להצלתו ולפרע לישראל נתחזקו כלם עליו ואז תשש כח המלכה והאמינה לדברי החכמים ותשאל המלכה ליש"ו איה הם מעשיך ואנה הם הנפלות אשר היית עושה אז ענה הממזר ואמר גבירתי המלכה כבר נתנבא עלי ישעיה הנביא ע"ה חלק לבם עתה יאשמו הוא יערוף מזבחותכם כי עתה יאמר[ו] אין מלך לנו כי לא את ה' והמלך מה יעשה לנו הנבואה הזאת ניבא ישעיהו ע"ה ביודעו כי האומה הזאת יברחו מדרכי שיש לי לקבל יסורים ומיתה בידי אדם להציל למאמינים בי מדינה של גיהנם כמו שאמר ישעיה הנביא והוא חטא רבים נשא ולפושעים יפגיע ואני אומר עליהם העל אלה לא אפקוד אם בגוי אשר כזה לא תתנקם נפשי רעה תבא עליהם אז ענו החכמים ואמרו למלכה מדבר שקר תרחק לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחמול ולא תכסה עליו ויאמרו לה נעשה דבר תמסרהו בידנו ונסתום עיניו ונכה אותו ונראה אם יודע מי הכהו ובאיזה דבר הכהו אז יהיה רשות בידך לעשות מה שתמצא לנכון לא יהיה רשות בידנו לעשות ממנו כטוב בעינינו ותען המלכה ותאמר כן יהיה וכך יעשה ומיד מסרה אותו בידם מה עשו חכמי ישראל עמו שמו בגד צמר מוסרה ומטונף בראשו ויקשרוהו היטב על צוארו שלא יראה ולקחו עמהם מהשרים הגדולים של המלכה לעיני כל ישראל ועשו עגולה מע' זקנים ושמו יש"ו באמצע ולקחו להם ע' מקלות זה מרמון וזה מזית וזה מתאנה וכן מכל אילן ואילן בא אחד והכה במקל רמון וגילו פניו ושאלו מי שהכהו אמר שהכה אדם והיה נפתלי(?) אמרו לו במה הכך אמר במקל של תאנה והיה של רמון אמרו לו השרים שקר הם כל מה שדברת וכל מעשיך שקר הם אחר שראה יש"ו עצמו בדוחק ובצרה וראה היסורים שהוא עתה בהם והוא ביד החכמים לעשותם בו כרצונם היה בוחר במות ולא בחיים והיהודים אומרים לפניו נעשה ממנו אברים אברים כשעיר עזאזל ואחרים אומרים לא נכהו בשעה אחד אלא בחדש אחד ויסורים רעים וגדולים ואחרים אומרים לא נעשה לו דין סקילה אלה כל אחד מישראל יבא וירק בפניו והזקנים ושאר האנשים הכו אותו במקלות מכות גדולות ורבות והנשים מכים אותו גם הם בסנדליהם אז נשא יש"ו את עיניו למעלה ואמר אבי שבשמים לא אמות כי אחיה ומי יתן לי אבר כיונה אעפה ואשכונה ה' שמע קולי ושועתי לפניך תבא אל תסתר פניך ממני ביום צר לי מהר ענני כי כלו ביגון חיי ושנותי באנחה ועצמותי כמוקד נהרו הוכה כעשב ויבש לבי כי שכחתי מאכול לחמי מקול אנחתי דבקה עצמי לבשרי דמיתי לקאת מדבר הייתי ככוס חרבות וכו' כי אפר כלחם אכלתי וכו' ואתה ה' לעולם תשב כסאך לדוד ודוד וכו' כל המזמור כולו עשאו עלי עד הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי ואם תניח אותי ביד הכלבים האלו כמעט שכנה דומה נפשי מי יקום לי עם מרעים מי יתיצב לי עם פועלי און כי עליהם אמר הנביא חזקו פניהם מסלע כשמוע הפריצים והמאמינים בו את דבריו צעקו צעקה גדולה ומרה ובוכים בכיה רבה וממרטים ראשיהם וזקניהם כשמוע המלכה כזאת גזרה להוציאו מפניה ולמסרו ביד היהודים ואמרה המלכה כמו שזה היה מטעה את העולה במאמרו שהוא בן אלוף והיו מתקבצים עמו כל האנשים הרשעים האלה נגד היהודים בכשפנותו כך היה יכול לעשות יום אחר נגדי לכן יהרג ועתה הרי הוא בידכם אם יש בו כח להציל את עצמו יציל ואם לאו תהרגוהו שהוא פחות נבזה כשפן ממזר כמו שאתם אומרים עליו אז נהפך לישראל יגון ואנחה לשמחה ואבל ליום טוב.

פרק י ומיד לקחוהו והביאוהו לטבריה לפתח שער בית הכנסת וקשרו אותו והשליכוהו לארץ ויכוהו מכות גדולות כל אחד כרצונו ויקומו הפריצים והמאמינים בו והכומרים ויתחברו עם שלש מאות וערשה תשמדין ויקחו כלי זין והכינו עצמם להמית כל אויביהם ותהי מלחמה גדולה יומם ולילה ורציחה גדולה עד מאד ובפניהם עשו לו היהודים כרצונם וכראות יש"ו

שלא היה כח לברוח ולהציל את עצמו מהם אמר יש"ו לזקנים לא כתוב בתורה כי תראה חמור שונאך כו' עזוב תעזוב עמו ועתה תנו לי דבר לאכול ולשתות הביאו לו כוס מלא חומץ חזק ויתנו לו לשתות ובמרירות אמר בקול גדול לתשמידין שמחו תשמידין וכל השומעין כבר נתקיים בי ולצמאי ישקוני חומץ ארזי זאת שמו על ראשו עטרה של קוצים ושל ברקובים מלוכלכים בצואה אמר עוד ראו נתקיים בי ויתנו בברותי ראש התחילו הפריצים לצעוק ולבכות ויבכו בכי גדול וילחמו בהם והיתה מלחמה גדולה עד מאד האב היה הורג הבן והבן היה הורג האב ועם כל זה נתגברה יד ישראל על יש"ו ואמר אחי ותלמידי אל תלחמו בהם כי כן גזר עלי אבי שבשמים ואני צריך לקיים מה שאמר הנביא גוי נתתי למכים ולחיי למורטים פני לא הסתרתי מכלמות ורוק ועם כל זה צריך לסלוח להם ולכסות בעין החמלה כי כל זה נתנבא עלי והיסורים אני מקבל עלי והם לא יש להם חטא בזה ואני רוצה לדבר עמהם ואמר לישראל עלי נאמר הפסוק הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה עד מאד וכו' עד סוף הנבואה ואמר לישראל לפני הרשעים ותלמידיו צוררים ופושעים הנבואה הזאת על מי אמרה אלא עלי ועתה על מה תשמחו ועל מה פתחו פה ועל מה תאריכו לשון אתם ילדי שקר ועל כרחכם רוח ה' דבר בי כי אחר שמשחני ה' לבשר ענוים שלחני לרפואת נדכי לב לקרות לעבדים דרור ואו יתקיים הפסוק שוש אשיש בה' תגל נפשי באלקי וכו' וככלה תעדה כליה כן אעשה לפני אבי שבשמים וכל אשר תחשבו לעשות לא תצליחו ועבדי יאכלו ואתם תרעבו עבדי ישתו ואתם תצמאו עבדי ישמחו ואתם תכלמו עבדי ירונו מטוב לב ואתם תצעקו מכאב לב ומשברון לב תבכו והשליך אתכם לארץ צלמות ותהיו לקללה ולשמחה נפוצים בארצות מגלות לגלות מעם לא יושיע וכל מה שתרצו לעשות כבר ידעתיו מאבי שבשמים קודם בואי לעולם ואז היה לי פחד גדול ואמר לי אבי שבשמים אל תירא ואל תחת מפניהם כי הנני מושיעך מרחוק ואנכי אעלך גם עלה גם אמר לי אבי שבשמים כל מה שיעשו לך מיסורין של מיתה אל תעש חשבון עמהם וכן כל מה שאתם תעשו בי הוא כמו שתעשו באבן שאינה מרגשת וירמיה הנביא ניבא עלי ואמר אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי וגו' ותדעו שכל הנבואה הזאת נאמר עלי בשמים בשמעם כן הפריצים נתחברו כלם ויבכו ונשמע קול בכיה למרחוק ויקומו כל הפריצים וירגמו באבנים ליהודים הכוסם בחרבות וחיצים והיתה רעדה גדולה ביהודים ויעמדו עוד היהודים וברחו ותכף הלכו הפריצים לבית האסורים ושברו הבריחים והוציאוהו מבית הסהר ולקחו לישו והביאוהו אל ארץ המקוללת עם שיו תשמידין לעיר אנטוכיא.

פרק יא מה עשה הממזר אמר לתשמידיו המתינו כאן שאבי קורא אותי והמתינו עד שאשוב לכם וזה עשה בתחבולה שכאשר ראה שלא היה לו עוד יכולת לעשות כלום באותיות השם בשביל שהיה טמא רצה לילך במצרים ללמוד כשפים ועל כן אמר לתשמידיו המתינו והלך למצרים וישב שם הרבה ימים ולמד שם הרבה כשפים ואחר שיצא ממצרים בא לאנטוכיא ומצא תשמידיו וקבלו והשתחוו וקרעו לו ויבכו לפניו אמר להם אל תעצבו כי האל שלחני למחיה אליכם להיות לכם לפליטה גדולה וכאשר ראוהו רוכב על חמור השיב להם עמדו ושמעו כי כן צוה עלי אבי שבשמים וכך ניבא עלי הנביא ע"ה ועליכם גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע עני ורוכב על חמור באותה שעה באו כלם בכריעה והשתחוו לפניו.

פרק יב אז ישו חשב לחזור לבית המקדש פעם אחרת ללמוד האותיות של שם וחשב לילך לירושלים בזמן שישראל הולכים למועדים ובעת הפסח נקהלו הרבה מישראל לבא לבית המקדש וקרא ישו לתשמידיו ואמר להם שילבישו כלם מלבוש של צבע אחד כצבע בגדו של ישו וליך כלם בחברה לירושלים כמו ההולכים למועד וקבצם כלם והשביעם להיות זה הדבר ביניהם בסוד וכלם קבלו עליהם דבר זה בהרם ובשבועה ששום אחד מהם יגלה שהוא בירושלים והשיאם ואמר להם שיעשה אותות גדולות וינקם נקמתו של יהודים כי כן גזר אבי שבשמים ובכך הלך בחבורתו לירושלים.

פרק יג וביניהם היה איש אחד שנקרא שמו פאפא בן רצצתה והיה רואה כל פעולתיו שהיה הבל ומרמות ושקר וכזב והלך עם ישו וחברתו אל בית המקדש ערב פסח והלך זה הפאפא לחכמים וגלה תחבולותיו ומרמותיו ושך אמר להם מה תתנו לי שאשים אתכם במקום צנוע שאמסור יש"ו בידכם אנרו לו נעשך גדול בינינו אמר להם עתה הוא בבית המקדש ועשו חרם ושבועה ביניהם שלא לגלתו ושלא לעשות ושם רעה אמרו לפאפא במה נכירו אמר עתה הוא עם הפריצים שבאו מאנטוכיא בואו אחרי בבית המקדש ולא תדברו ולא תתחברו עמי והסתכלו יפה שכאשר חברו כת הרשעים תראו שאני משתחוה לפני איש אחד ואותו האיש שאני משתחוה הוא יש"ו וכן עשו כאשר אמר להם פאפא ומחשבתו די"ש"ו היה לגנוב השם המפורש כאשר עשה פעם ראשונה מה עשו החכמים נתקבצו ונתיעצו ולקחו בעיצה לילך כלם לבית המקדש כמו שהיו אנשים באים לחג שאננים ושקטים וכן עשו ונשאו עיניהם וראו כת של פריצים כולם לבושים מצבע אחד וראו הפאפא בא והשתחוה לפני יש"ו תכף הלכו החכמים וישמו ידיהם עליו ואמרו ממזר הנידה מסית ומדיח צורר אתה הוא המרמה הבריות ואתה הוא שדברת שה' משח אותך למשיח גואל ישראל אנה הם אותיתך ונפלאותיך שעשית באותה שעה רעדה אחזתו ליש"ו ונשאר כחרש לא ישמע וכאלם לא יפתח פיו כאשר ראו התלמידים של יש"ו דבר זה עשו מלחמה עם ישראל להציל כבראשונה ולא יכולו מפני שהיו היהודים הרבה כמנהג בזמן הרגל כאשר ראה יש"ו שלא היה יכול להנצל מיד ישראל אמר לתלמידיו כבר אמרתי לכם כי כן היה עתיד להיות ועתה למה תלחמו עמם ועלי' כתיב כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה עוד אמר הנביא עליהם כי ידיכם דמים מלאו והמקרא צועק עלי לפני אבי שבשמים ואת נביאיך

הרגו בחרב תכף בכו התשמידים בכיה גדולה וישׂו ידע כי מיתתו היתה בחנק לכן בזמן שהיה לו כתב של שם המפורש השביע כל האילנות שבעולם בין העושה פירות ובין שאינם עושים שלא יקבלוהו עליו והתשמידים כאשר ראו שהיה ביד הזקנים עשו כשפים להציל ולא יכולו והיה ערב שבת ובאותו היום האנשים מתענים והולכים עצבים ואמרו החכמים לצלוב אותו תכף לקיים מ״ש ובערת הרע מקרבך ולקחו אותו ועקדו אותו בידיים ורגלים והעלוהו באילן ותכף נשבר האילן מפני שהיה מושבע וכן עשו כל האילנות אמר ישׂו אני יודע שלא יניחוני היהודים עד שימיתוני וכל התלמידים היו רואים ובוכים ושוברים בראות שהעצים נשברים מלמטה ולא היו יכולים לסבול אז תועים ומאמינים יותר בו ואומרים כי זה היה למעלתו והיה שם זקן א' והיה בית וגן ובגן היה שם עץ א' של כרוב שלא היה עץ אמיתי גבו(א) [ה] מעץ תמר ואמר שהיה לו צוואה מהורו שהיה מת כבר שכך כתוב בו תארע מלהמה לישראל בסבת ממזר א' ואותו ממזר ימות בחנק ועצים לא יסבלוהו כי השביעם בשם המפורש ועל כן אני פ״ל״ו״ני כשפתי ברוב כחי שיצלבוהו בו ואמר הזקן הזה והזקנים אחרים נלך ונצלוב אותו על כרוב זה והכרוב לקחו כי לא השביע אלא העצים והיה תלוי עד הלילה והבחורים והנשים היו משליחים חבל וצוואה וחיצים ואבנים עליו ובלילה שלחו הזקנים להורידו משם והורידוהו לקיים מה שאמר לא תלין נבלתו על העץ וכן עשו וקברוהו.

י״ד כי באו הפריצים אחרי זה נתעצו הפריצים לגנוב גופו של ישׂו ולהטמינו במקום אחר ולומר שהלך לשמים ולהרוג היהודים עליו הרג גדול בעת ההיא עבר שם יהודי א' ושמו יהודה הגנון והבין הדברים מהפריצים ועצתם מה עשה היהודי הזה הלך לפנות ערב בלילה ועשה קבר בגנו וגם לישׂו מקבורתו ושיימהו בגנו אחר זה הלכו הפריצים לקחתו ופתחו קברו ולא מצאוהו כי כבר לקחו יהודה הגנון אמרו הפריצים ודאי היה בן אל״ו״ק ומשיח ואביו שבשמים לקחו אל השמים ועתה נבקש דמו וננקום גקמת ישראל שלא ישאר א' ותכף הלכו למלכה ואמרו גברת המלכה זה שהרגו היהודים היה בו אלוק' והנסיון שעשה כ״כ אותות בחייו ועתה הראה במותו והיהודים חושבים שהמיתוהו וקברוהו והוא אינו נמצא בקברו כי אביו לקחו השמים ונתקיים הנבואה עליו מהפסוק כי יקחניסלה ועתה יהי נא חסדך גברת המלכה לחקור ולדרוש עליו ולשאל אותו מהיהודים ואם יראו אותו לפניך או חי או מת או ימותו או יתנו כל א' משקלו כסף תכף שלחה המלכה לקרוא לחכמים ותאמר להם האיש אשר אמרתם כי נביא השקר היה אנה הוא ומה עשיתם ממנו ענו הרגנוהו בחנק כי כן היה מיתתו מן הדין אמרה להם אחר שהרגתם אותו מה עשיתם ממנו אמרו לה קברנוהו אמרה להם לכו לקבורתו ותבקשו אותו אים יש שם כי כל סיעתו אומרים כי עלה לשמים ואינו בקבורתו שלחה המלכה אנשים נאמנים עם היהודים לבקשו ולראות אם היה בקברו או לא באו אל קברו ולא מצאוהו חזרו למלכה ואמרו לא מצאנוהו אמרה ל(ו) [הם] באיזה קבר קברתם אותו לא תכירו הקבר וכלם היו נבהלים ולא היה להם פה להשיב אזי המלכה האמינה שמה שאמרו הפריצים היה האמת ואמרה שהיה יציב ונכון כל מעשה ישׂו ואמרה לחכמים תדעו כי אם לא תבקשוהו ולא תמצאוהו ותראו אותו **לי?מה** שהרגתם וקברתם לא אניח שום יהודי בעולם ח״ו בי בני מות אתם אשר שלחתם ידכם בכן אדוניכם ולא אניח מכם שום אדם אמרו לה החכמים תן לנו זמן ה' ימים אמרה היא להחכמים הזמן נתון לכם ותבקשו אותו.

פרק ט״ו ובאותה זמן היה צער גדול ואנחה אל ישראל ועשו כל ישראל תענית ולבשו שק מגדול ועד קטן והפריצים שמחים היו והחכמים גלו ממקום למקום מפחד שקרב יום ה' ולא נמצא ביום ההוא יצא ר' תנחומא מהעיר והיה בורח בגנות הלוך ובכה וצועק וישא עיניו וירא יהודה הגנון אוכל בגנו ושותה ומשורר ומחולל אמר לו ר' תנחומא רשע לא הייתה יהודי כמוכן יש לך לעשות שמחה מה שמחה אתה עושה וכל ישראל עצבים השיב יהודה הגנון מהו צרת ישראל וספר לו ר' תנחומא כל המאורע אז אמר לו יהודה הגנון כל מה ששמע מן הפריצים ומה שעשה מגופו ואמר תעצבו כי הוא ברשותי שמחי על זאת כל כ״ה אז הלך ר' תנחומא והגיד הדבר לזקנים ולחכמי ישראל ואמר להם תבשרו בשורה טובה נחמו עמי ועל פריצים נאמר הפסוק עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל ויקהל ר' תנחומא לכל ישראל ואמר להם דעו כי הרשע ממזר ובר הנידה נמצא כי יהודה הגנון לקחו מקברו וספר להם המעשה איך היה כפי שספר לו יהודה הגנון ועתה הוא בגנו תכף יצאו כל ישראל בשמחה ובחוצרות ושופר והלכו לגנו של יהודה הגנון ואמרו לו תן לנו הרשע ממזר ובר נידה אמר להם לא אתן לכם כי אם אמכרנו לכם ואמרו לו כמה תרצה בעדו ואמר אני רוצה ל' כסף וכן נתנו לו והלכו במקום קבורתו והציאוהו משם וקשרו רגליו בחבלים וגררוהו בכל מוסרות והוליכוהו בכל השווקים של ירושלים ועשו לו בזיון גדול וכן הוליכוהו בכל השווקים עד לפני המלכה אילינה ואמרו לה זקני ישראל זהו הטמא ממזר ובד נידה אשר אמרו הפריצים שעלה למרום וספרו לה המעשה של יהודה הגנון בעת ההיא שתקה המלכה והתלה מהממזרים ומהפריצים ונתן תושבחות לה' ולחכמים ויצאו כולם מפניה בשמחה רבה והתחילו לברוח תלמידי ישׂו מחלק זה ומחלק זה.

פרק י״ו אז חכמי ישראל שאלו רשות וממשלה מהמלכה לעשות משפט ונקמה בפריצים כאשר עשו מישׂו תכף נתנה רשות לעשות כאשר ישר בעיניהם והמיתו הרבה מהם והאחרים נסו וישראל רדפו אחריהם והמיתו ברשות הרבה מהם והיו תלמידים אשר גם מהם הלכו בארמניה וגם הלכו ברומה וגם במלכות אשר אצל הים והיו מרמים את העולם ורבים מתאוננים אחריהם והיה מלחמה רבה והרג ביניהם והיו בלכולים רבים ביניהם והריגות רבות ואבוד ממון והורגים כל א' לקרוביו בלי חמלה ועים כל זה לא היו יוצאים מתורת ישראל ולא היו יכולים היהודים ליכנס לבית המקדש בשביל

הפריצים כאשר ראו זה החכמים נתיעצו ואמרו כבר לי' שנים שנהרג יש"ו ולא היה לנו השקט ומנוחה וזה ארע בעוונותינו הרבים כי ה' פורע לנו בשביל כמות גדול של עוונותינו ועוונות אבותינו וזוכר מהדבור שאמר הם קנאוני בלא אל כיעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא עם בגוי נבל אכעיסם ואמרו החכמים עד מתי יהיה לנו למוקש ואמר אחד לחבירו נבהר חכם אחד ויוציא הפריצים האלה מתורתנו ושגם הוא יצא עמהם וחסאו נישא עלינו ונתחייב נפשינו בחרם ונדוי לסבול עלינו עונו כדי שיהיה לנו השקט ושליה ולא נאבד ולא נהרג יותר וכבר אנו התרינו זה והזהרנו כל היום כבר לי' שנים ואנים רוצים להניח השקר והכזב ופרשנו שהוא ממזר ובר הנידה ולא שבו בתשובה ואחר שבלבם נכנס שהוא בן אלוך יאבדו כאשר נאבד יש"ו משיחם בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכים אותו ונשקוט וננוח ממלחמה וכן גזרו לעשות.

פרק י"ז ובחרו ביניהם חכם א' שנקרא אליהו ואמרו לו כולנו גזרנו יחד עליך שתהא מושיענו כי אתה יודע את כל הצרות והרעות שעברו עלינו מזמן יש"ו ועד עתה ואין לנו מנוחה מתשמידין על כן כל ישראל גוזרים עליך שתבקש אומן לתשועתינו וצריך שתרמה אותם ותוציאם מתורת ישראל וכן ג"כ אתה תהיה עמם בפה ולא בלב ואנו מקבלים עלינו בחרם לקבל עלינו כל עוונותיך לפני ה' על ענין זה ואתה צריך שתלך לבית המקדש ותלמוד השם המפורש כמו שעשה יש"ו כדי שתוכל לעשות כל הניסים שתמצא כדי שיאמינו בך וכן נתרצה לעשות ועשה.

פרק י"ח ותכף הלך לאנטוכיא ששמה היו הפריצים ושלח שיאספו ואספ כל הפריצים שהיו בשאר המקומות ואמר להם אחי בני יש"ו תדעו שאני תלמידו של יש"ו והוא אדוני ושלחני אליכם להורותיכם הדרך אשר תלכו בה והמעשה אשר תעשו ותכף שמחו ויתאספו ויאמרו תנה לנו אות או מופת שאתה תלמידו אמר להם הביאו לי א?מ מת ואחיינו ועוד עור וארפאנו ועוד אדם פיסח וארפאנו וילך על רגליו ובכל מה שתרצו לנסותי תנסוני ותמצאו דברי אמתים וכן עשה בפניהם בכה שם המפורש אז אמרו כולם זהו אלוקינו שיושיענו ונקוה לו ויקדו וישתחוו לו ואח"כ שאלו אותו אנה היה יש"ו אמר להם הוא בשמים עם אביו עוד אמר שמעו מה אמר יש"ו שצונו לומר לכם ואחד מכם לא ימרוד דברו ויקיימו שיהיה עמו למגן וזה הוא מה שמצווה אתכם יש"ו קודם מזכיר אתכם מה שעשו לו היהודים כי בשביל זה שלחו אביו שבשמים להושיעכם וסבל הכל בעדכם וע"כ מצוה לכם שתסבלו גם אתם כל מה שמצוה אתכם יש"ו כי הוא אויב היהודים ונבדל מהם ואומר לכם שתעשו גם כן אתם ושתרחיקו מהם (מכל) מכל הדברים כי הוא תועבה לכם באמרו הפסוק של חדשיכם ומועדכם שנאה נפשי והתחיל לצוותיכם שלא תשמרו את השבת שלהם ולא מועדיהם תכף נשאו הפריצים ידיהם והודו ליש"ו עוד מצוה אתכם יש"ו שתעשו צורה א' כמוהו ושתשימהו על שני עצים שתי וערב והוא באמצע וג"כ תעשו צורה מהמכות שנתנו לו ואיך יצא הדם ממנו והיתדות שתקעו בו בורעותיו וברגליו כדי שיהיה לזכרון כל מה שנעשה ליש"ו שסבל המכות וקבל היסורין הכל לאהבתכם ולא יצא לנקום וכן תסבלו גם אתם לאהבתו ולא תעשו רע ונזק ליהודים לא בגופם ולא בממונם ומי שיעבור על זה יהיה מנוודה בעולם הזה ולא יהיה לו חלק לעולם הבא בגן עדן והוא רצה לנקום נקמתו כדי שלא תלכו לגהינם עוד מצוה עליכם שכל מי שישפוך דם של ישראל ישפך דמו וגם צוה שתעשו תפילותיכם בהבדל ושתתחנתו זה עם זה ולא תתחנתו בהם ומי שישכב עם יהודית א' נפשו תלך לגהינם גם מצוה לכם מפני שהיהודים עושים את יום השבת שאתם תעשו פעולתכם ביום ההוא ותשמרו לעשות מלאכה ביום א' מהשבוע ולא תנוחו ביום השבת כי יש"ו מואס בם ותשמרו יום א' כי ביום ההוא יש"ו עלה מקברו ועלה לשמים גם מצוה אתכם כי כל בהמה חיה ועוף לכולם תשפכו הדם ותאכלום ככתוב כעשב השדה נתתי לכם את כל לאכלה גם מזהיר אתכם באופן אהבה וצווי שאם יהודי אחד יאמר לך עמי מיל א' להקל מעלי הדרך שתלכי עמו ב' מילין ושתשלחנו לשלום כי כן יש"ו רוצה עוד מצוה שתקראו ליהודים עבריים מפני שהם מעבר הנהר ואתם תקראו גוים כפסוק גוי נתתי למכים ולחיי למורטים פני לא וכ"ו ותשימו בלב כי אם היהודים יכופו אתכם לא תשלמו רעה תחת רעה עוד מצוה אתכם כי אם יהודי יכה אתכם באגרוף בצד ימין שתתנו לו בצד שמאל כדי שיעשה רצונו ותאמרו שתקבלו לאהבת יש"ו ולא תתנו ליהודים לא מעט ולא הרבה שום צער עוד מצוה כי אם יהודי יעלב אתכם שלא תענוהו רק תאמרו גאותך מגביהך והניחוהו שילך כי על כן קבל המיתה יש"ו בעדכם ויהיה לכם מדת ענוה עוד מזהיר אתכם ואומר לכם כי אם יהיה לכם רצון להיות לכם חלק עם יש"ו בעולם הבא כל הרעות שירצו לעשות לכם היהודים שתקבלו הכל עליכם באהבה וברצון טוב שיגמול לכם שכר טוב בעולם הבא עוד מזהיר אתכם שתבחרו מכם שיהיו עמכם זקנים להישירכם הדרך שתלכו בה ענו כולם ואמרו כאשר שמענו כן נעשה אחר שגמר לדבר עמם אמר להם יש"ו צוני שאבדל מכם ומכל אדם ואשב בדד ולא אוכל בשר ולא אשתה יין כי אם לחם ומים ופרות כדי שאמצאם טהור כאשר ירצה לדבר עמי תכף שקטו כל הפריצים ולא יעשה יותר רע ליהודים.

פרק י"ט והלך זה אליהו לטריה וכל הפריצים שהיו מאמינים ליש"ו וצוה להודיע כרוז כי השלש מאות ועשר תשמידים יבואו ויתחברו עמו ובאו כלם ואמרו מי אתה ואמר להם אני שליח יש"ו ושלחני אליכם לאמר לכם מה שמצווה אמרו תנה לנו מופת אמר להם מה אות תרצו שאעשה לכם אמרו כשתעשה אות נאמין בך א"ל תביאו פיסח א' מצורע א' עור א' ואני ארפהו תכף עשו כן והוא עשה כל חפצו ונפלו על פניהם ואמרו ודאי אנו מאמינים שאתה שלוחו של יש"ו כי גם הוא היה עושה כמוך ועליך נוכל לומר שלוחו של אדם כמותו אז אמר אליהו לתלמידים יש"ו הוא עומד עם אביו שבשמים ורצונו להנכם מאויביו היהודים כי כן גזר דוד במזמור נאם ה' לאדוני שב לימיני עד אשית אויביך הדום לרגלך באותה שעה ברכו

אותו התלמידים והוא אמר להם המצוות הנאמרים למעלה וחזר לאמרם בפניהם וקבלו עליהם ואמר העיקר שישו רוצה מכם שתבדלו מן היהודים בתורה בלשון בחבורה בשבתות ובמועדים ותעשו בתים לתפלותיכם וענו כולם ואמרו כאשר אמרת כן נעשה ומשמם והלאה נבדלו היהודים ועשו כל מה שגזר עליהם ושאל שמו ואמר ס' פאוולו והתלמידים נבדלו זה מזה ונבדלו הרשעים מהיות יהודים ושקט העולם ועשו בית לס' פאוולו כדי שישב בה אשר לא יתגאל במאכל ומשתה.

פרק כ' והיה אחר זה קם פעם שנית מלכות פרס והיה בזמן הזה גוי א' שנקרא שמו ניסטור (ר"ל נוסו או פראטי) והתחיל לפלפל עם החכמים בהרבה דברים ובא לארץ ישראל ומצא לטועים שהיו שקטים בהרבה דברים והיו עושים התקנות של ס' פאוולו אמר להם ס' פאוולו מטעה אתכם שאומר לכם שלא תמולו כי מן הדין צריך שתמולו כי ישו היה מהול עוד אתם כופרים שתאמרו כי ישו היה אל"ו"ק והוא היה ילוד אשה ובן אדם אבל שרה עליו רוח הקדש כמו הנביאים וזה ניסטור היה הראשון שעשה מריבה עם המצרים כי השיא כל הנשים ואמר להם ס' פאוולו צווה לבעליהם שיקחו כל הנשים שירצו ואתם תשארו כשפחות אבל אני רוצה שלא יוכלו ליקח כי אם אשה א' שתהיו מכובדות מבעליהם וכן נאהב ניסטור מהנשים תכף צוה ששום אדם יקח יותר מאשה א' בעונש חרם ונדוי ואבוד העולם הבא ונפל חלוקים בין ניסטור לס' פאוולו על כן הגוים אינם עושים תפלות בבית תפלות של ניסטור וכן אנשי ניסטור בבית תפלות של ס' פאוולו וניסטור הלך לבבל במקום שנקרא חצ"צה וכולם מפלפלים לפניו ונשארו הנשים עם ניסטור והיה איש גבור ואמרו לו הנשים מה אתה תרצה ממנו אמר אני רוצה מכם כי אם שתקרבו קרבן מלחם ויין ושתביאו לפני בחצ"צה ואחר שהביאה כל אשה קרבנה כשעלה להעלות הקרבן הכוהו הנשים מכות גדולות עד שמת תחת ידם.

פרק כ"א בעת הזאת היה בישראל אחד שנקרא שמעון כיפה בשביל שהיה יושב על האבן שניבא עליו יחזקאל הנביא כי הוא בנהר כבר והיה הראש של משוררים והיה יוצא קול לו מהאבן ושהיה לו חכמה רבה ויקנאו בו להיות בישראל וידע ר' שמעון מהקנאה מה עשה עלה בזמן סוכות על הר הזיתים ביום הושענא רבא והתחילו לדבר עם ר' שמעון והוא היה נוצחם בכל החכמות ולא היה להם יכולת להשיבם כי חרדו ממנו וכאשר ראו שהיתה חכמתו גדולה נתיעצו ואמרו לא נניח איש חכם כזה ביהודים ונקח אותו מהם מפני שבזמן מועט יקלקל תורתנו תכף תפשוהו ואמרו לו יודעים אנו כי אין בישראל חכם אחר כמוך ובידך יש יכולת להוסיף ולגרוע להסיר העשוי ולקיים וה' יתן חן לפני ישו לקיים דתינו וכל חכמנו הם היהודים ובראותנו מעשיך אמרנו ראוי הוא לקיים דתינו ואנו בכל יום מתרבים והיהודים הולכים וחסרים ואיש כמוך אין דרך נכונה שתהיה עמם אלא תבא עמנו שתורינו מצוות וחקים טובים ותנחילנו עולם הבא ונשימך בראשנו ראש ואין שיאמר מה תעשה השיבם דבריכם טובים אבל אני רוצה לעזוב דתי אמרו לו אם לא תבא לדתינו נהרוג אותך ואת כל היהודים שלא ישאר א' מהם אמר להם הכול בידי שמים וה' יעזרנו התחילו להרוג את היהודים ופחדו ורגזו ובאו כולם בתחנונים לפני ר' שמעון ואמרו לו עשה מה שהם אומרים והצילנו מידם ועל נפשינו זה החטא ותעשה בחכמתך הגדולה והגוים היו גונבים וגוזלים היהודים ומוכרים אותם במטבע א' ושלושה יהודים בעד שלושה מטבעות כי כן נמכר ישו כאשר ר' שמעון זו אמר טוב שיאבד שמעון ומאה כמוהו ולא יאבד נפש א' מישראל מה עשה אמר שיהיה עמם והנה (הפאפא) והושקבו שלא באו עמו ואמר להם מה תרצו ממני אם אתם תרצו ותשמידו ליהודים אני רוצה לישב עמכם אבל אם אתם תרצו לעשות מה שצוה ס' פאוולו בשם ישו שדבריו קיימים זהו מה שתעשו לקבל מחדש ולקיים התנאים שאומר לכם שתניחו מלסקול ליהודים ולהינחם ליכנס בביתם ולא נתעזבו כשתרצו וכן בבתי כנסיות שלהם תניחום כדי שיוכלו גם הם לבוא להאמין בישו כי אם לא תשעו כן יאמרו היהודים כי אתם רודפים אותם כדי שלא פעולתכם שהם הבלים ושקרים תכף קבלו דברי ר' שמעון וגם הפאפא שלא כל מה שתצוה עלינו ותתקן עלינו נעשה ונשאיר אזי קיים כי כל יהודי שירצה ליכנס בתועבות שלהם שיוכל ליכנס עוד אמר להם אני מצוה אתכם ומקבל עלי לנדר כי בכל חיי לא אוכל בשר ביום שישו כי ביום ההוא נהרג ישו ולא אשתה יין כל ימי כדי שלא לשמח בשביל אהבת ישו ואהיה מבדל מכל האנשים בבית לבדה ולבדי כדי שלא יטעו עיני ולקיים מה שכתוב מדבר שקר ולהיות קבלתי בחרם להיות נבדל מכל אדם לתקן לכם חוקים ומשפטים טובים ולגלות לכם סודות העולם כדי שתדעו ותאמינו האמת והנה אני מצוה לכם שתבנו מגדל גבוה לשכון אני כל ימי חיי כדי שלא תנזקוני ותבלבלוני מעבודתי וחכמתי כי אין אני לוקח האמונה לרע אלא אני יודע שזאת היו הדרך האמיתית ועל כן מכאן ולהבא לא תאנסו שום אדם לבא בתורתכם באונס ובאסטוי"מו אלא שיבוא ברצונו הטוב כי אם תעשו כן ותביאו יהודים לדתכם תגרעו דתכם ותבינו להם שדתיכם אינה טובה על כך כל מי שרוצה לבא לדת יבא מרצונו ואפילו שיאמר שיבא מרצונו עם כל זה לא תקבלוהו עד שישב לי ימים בבית האנשים טובים והתנוק שאינו מט' שנים לא תקבלוהו כי התנוק אינו עושה דבריו בהשכל ותכף עשו הגוים מגדל גדול כדי שהוא ישב בה וזה היה הפאפא הא' שהיה בעולם שהיונים קראוהו קלויאו"רו וכל מה שהיה עושה במרמה גדולה שלא לאכול מאכלם נבלות וטרפות ושלא להשתחוות לצלמיהם וישב שם במגדל לבדו ותקן הרבה דברים והגוים קבלוהו עליהם בחרם ובאתו הזמן עצמו שישב שם עשה הרבה פזמונים גדולים לישראל וכלם קיימים בשמו מזה הענין וכתב דעו בית ישראל המאמינים בה' ובתורתו תמימה כי היא תורת אמת ונקראים נחלתו אני שמעון כיפה הסובל באהבתו כל הצרות רעות ורבות כי אני יודע האמת והשקר הנה תקבלו לי הפיוטים שעשיתי כדי שימחול לי ולכם כי כל מה שעשיתי עשיתי בשליחותיכם וילושעתכם וקבלו הכתב בשמחת לבב ושלחוהו לריש גלותא והראו הפיוטים לראשי ישיבות ולסנהדרין וכלם אמרו שהיו טובים

ונעימים ושהיו ראויים לאמרם החזנים בתפילותם ועוד היום נוהגים לאמרם כל שבת ושבת וזה שמעון כיפה הוא מה שקורין הגוים ס' פייטרא.